

holde sig slavisk til Jernbaneliniens Længde og tælle alle de Krumninger, Svingninger og Siksak-Linier med, som den beskriver. Baade af Hensyn til Befolkningen langs Jernbanelinien og af Hensyn til Statskassen vil jeg meget indtrængende bede den ærede Minister tage hele dette Spørgsmaal under fornyet Overvejelse og imødekomme alle os, som have talt i denne Sag. Som tidligere nævnt har man her haft det Særst, at alle Ordførerne for de forskellige Partier have været enige om denne Sag. Det turde være det bedste Vidnesbyrd om, at her er det os og ikke den højtærede Minister og Statsbanerne, der ere paa den rigtige Side. Jeg vil slutte med at rette en indtrængende Opfordring til den højtærede Minister om at komme paa samme Side som vi i dette Spørgsmaal.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Jeg skal her afbryde Forhandlingerne. Det næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af anden Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1912 til 31. Marts 1913.

Mødet hævet Kl. 5.

65de Møde.

Tirsdag den 23. Januar, Kl. 1.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Ved Folketingsmanden for Randers Amts 2den Valgkreds (Mortensen) er fra Bestyrelsen for „Den danske Købstadforening“ modtaget en paa Foreningens Repræsentantskabsmøde den 16. f. M. vedtagen Resolution vedrørende det af Landstinget forelagte Lovforslag om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning samt om Statstilskud til Kommuner:

Resolutionen, hvoraf trykte Eksemplarer ville blive omdelte, vil til sin Tid blive tilstillet det Udvalg, der eventuelt maatte blive nedsat om ovennævnte Lovforslag.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1912 til 31te Marts 1913.

Forhandlingerne genoptoges:

S. Sørensen: Det er angaaende det Samraad mellem den højtærede Minister for offentlige Arbejder og Finansudvalget, der er opført under Betænkningens Nr. 117 og handler om Kanalen ved Hvide Sande, jeg har bedt om Ordet. Jeg har mange Gange før talt om dette Spørgsmaal, og jeg skal saa vidt muligt søge at undgaa Gentagelser, saa at ærede Medlemmer ikke skulle være bange for at blive trættede med et timelangt Foredrag, som de baade have hørt og forhaabentlig ogsaa læst førhen. Jeg kan imidlertid ikke lade være med i nogle Øjeblikke at søge at vinde ærede Medlemmers Opmærksomhed for denne saare vigtige og store og — jeg kan sige — nu landskendte Sag, som alle i Danmark, der interessere sig for, hvad der foregaar lidt udenfor deres egen snævre Horisont, se hen til. Det er et stort Spørgsmaal, fordi det vedrører Tusinder af Mennesker, og fordi det ser ud til, at det vil faa en meget stor økonomisk Rækkevidde. Man har før fra anden Side villet gendrive mig, naar jeg har talt om denne Sag, med, at det var dog nok Taktik, naar jeg saaledes skildrede, hvorledes Havet gennem dette Løb ved Hvide Sande kunde gaa ind i den aabne Fjord, hvor der ikke af Naturen var dannet noget som helst Værn mod Havet, og skildrede Løbets Farlighed, fordi de lavt liggende Enge og Egne ved den østre og sydlige Side af Fjorden vare udsatte for Oversvømmelser. Ved at høre de Herrer, der have haft Ordet, lige fra den ærede Ordfører og de andre ærede Medlemmer til den højtærede Minister, har jeg imidlertid faaet den Opfattelse, at man vist ikke vil bebrejde mig, hvad jeg har sagt i saa Henseende, men vil være nødsaget til at indrømme, at jeg har haft Ret. Det er forunderligt for mig at skulle staa her og søge at bevise, hvad jeg har sagt, fordi der hjemme, hvor jeg færdes — og det er i ikke saa faa Sogne —